

hvor Afstanden mellem Linierne er størst, ikke fjernede mere end $1\frac{1}{2}$ eller $1\frac{1}{4}$ Mil fra Banen. Derimod vil den Deel af Sylland, som ligger Nord for Gjordinglinien, hvoraf en stor Deel er skiftet til Opdyrkning, jo komme Sernbanen meget nærmere. Den anden Klasse af Grunde, som jeg har tilladt mig at fremhæve, er de militaire Grunde. Man kan jo lægge større eller mindre Betydning i dem, men hvad der forekommer mig at være ganske vist og ganske uafviseligt, er, at man ved Anlæget af Sernbaner ikke bør lade de militaire Hensyn aldeles ude af Betragtning. Her kommer jeg ind paa det andet Punkt, som det ærede Medlem nævuede med en vis Reservation, nemlig Landsgrændsen. Jeg har udtalt i det andet Thing, at jeg er fuldkommen enig i at betragte denne Grændse som provisorisk, men, selv om Grændsen kun betragtes som provisorisk, troer jeg ikke, at man skal lade den ude af Betragtning, naar man nu i dette Dieblik vil stride til at anlægge en Sernbane i denne Deel af Sylland. Jeg kan saaledes navnlig ikke finde det tilraadeligt at vælge Vandrup til Udgangspunkt. I militair Henseende vil Vandrup aldeles ikke kunne benyttes, naar der skulde indtræde et fjendtligt Forhold til den tilgrændsende Magt. Men selv naar det Tidspunkt indtræder, at Grændsen bliver forlagt, vil Kongeaadalen alligevel have sin Betydning i militair Henseende. Den ærede Landstingsmand meente, at man vilde have overordentlig vanskeligt ved, naar man var paa Stedet selv, at finde Kongeaadalen, han meente, at den kunde ikke kaldes en Dal, den var kun en Forsenkning i Terrainet. Men jeg maa dog tillade mig at gjøre opmærksom paa, at i denne Kongeaadal findes der et Vandløb, og at der over dette Vandløb er Dverge, saa at der altsaa er Forhold tilstede der, som gjøre, at der kan føres et Forsvar. Det ærede Medlem meente — og navnlig henviste han her til de senere Krige — at der aldrig var ført noget Forsvar i denne Dal, men at

Forsvaret var ført længere Ost paa. Det har han fuldkommen Ret i; men den gang var der ingen Sernbane, der forbandt Ostkysten og Vestkysten. Jeg troer, at man vil være istand til at holde en Stilling i det Terrain, det ærede Medlem nævuede, nemlig Terrainet Nord for Vandrup og op til Røding, meget længere, naar man nogenlunde kan fikke sig mod Omgaaen af sin høire Flanke ved at have Tropper opstillede ved Kongeaadalen og henimod Ribe. Det vil man imidlertid ikke kunne, især som Tilfældet sandsynligvis vil blive for os, nemlig at vi skulle kæmpe mod en overlegen Fjende, uden at man har en Sernbane til Disposition; findes der derimod en Sernbane, som forbinder Ostkysten med Vestkysten, saa vil man kunne forsvare de Punkter, jeg har nævnt, meget længere, end man ellers vilde kunne, idet man da bliver istand til deels at transportere Tropper hen til de Punkter, man vil forsvare, og deels at trække dem tilbage derfra, naar man bliver nødt til at opgive Stillingen i den østlige Deel af Sylland. Men en saadan Transport af Tropper kan man umulig foretage, naar Sernbanen gaaer saagodtsom i selve Stillingen; den maa, for at kunne benyttes paa den Maade, jeg har nævnt, ligge noget tilbage, og efter Regjeringens Forslag kommer den netop til at ligge meget gunstigt i saa Henseende, idet den kommer i en Afstand fra selve Forsvarsstillingen, hvorved den er sikret mod det fjendtlige Skyts og dog ikke kommer længere bort, end at de forskjellige Troppeafdelinger med Lethed kunne komme tilbage til den og benytte den som Transportmiddel. Naar man vælger Lunderstov til Udgangspunkt, kan man bibeholde Vandrup som en provisorisk Station, og den Udgang, som en anden Sernbanebestyrelse har til Grændsestationen, vil da ikke kunne genere; men selve Forbindelsesstationen maa man af Hensyn til Krig og navnlig til en Dverrimpling have liggende noget længere Nord paa. Og selv inden der udbryder en Krig, vil Beliggenheden af en